

ANH ĐÃ ĐI... ĐI MÃI KHÔNG VỀ!

Viết cho anh, *Trung úy Lý Văn Quân*. Nhân dịp giỗ anh 18/2 âm lịch.

Vừa đậu Tú tài 1 xong, anh tình nguyện đi Thủ Đức ngay, và vào Binh chủng Nhảy Dù. Mặc dù ba là sĩ quan cao cấp SĐND, có đủ khả năng giữ anh làm việc ở hậu cứ nhưng anh cứ xin ba cho đi chiến trường, không gì có thể ngăn trở con đường anh được. Là một sĩ quan trẻ, thông minh của **Tiểu Đoàn 3 Pháo Binh Nhảy Dù**, anh được nhiều đồng đội và cấp Chỉ huy thương yêu.

Đeo lon thiếu úy, rồi không lâu sau đó anh lên trung úy năm anh vừa 24 tuổi. Chiến trường những năm ấy thật khốc liệt, anh nhận lệnh lên đường tham gia chiến trường Hạ Lào. Mẹ tôi đã khóc ngất khi nghe tin anh bị địch quân bắt giữ cùng với Đại tá Thọ, Trung tá Châu, Thiếu tá Đức... ngay trên ngọn đồi máu lửa ấy, ngọn Đồi 31, mà giờ đây có lẽ ít người nào mà không biết đến. Ba tôi ra vào, liên lạc thường xuyên với căn cứ Sư Đoàn Nhảy Dù để biết những thông tin về anh tôi, nhưng tất cả thông tin đều mù mờ...

Sau một thời gian, theo một nguồn tin xác đáng, lúc anh tôi bị bắt giữ cùng với một số sĩ quan khác tại hầm chỉ huy, anh và các sĩ quan cao cấp ấy bị trói tay, đánh đập hành hạ, mắng chửi... anh đã phản đối cách cư xử thô bạo, vô văn hóa của “bên thắng cuộc” ấy, anh đòi hỏi phải cư xử đúng quy ước đối với tù binh chiến trường cấp sĩ quan. Lẽ dĩ nhiên yêu cầu ấy không được đáp ứng, mâu thuẫn xung đột này càng lúc càng nặng nề hơn khi anh chống trả mãnh liệt hơn và sau đó, chuyện gì đến đã đến, anh đã bị kết liễu cuộc đời bằng một tràng AK47 của bên thắng cuộc... Thấm thoát đã hơn 40 năm kể từ ngày anh không về, hằng năm gia đình vẫn tổ chức một mâm cơm nhỏ cúng cho anh trong một ngày “áng chừng” mà Mẹ tôi đã đi chùa, xem bói, gọi hồn, cảm xạ học... 18/2 âm lịch.

Giờ này anh vẫn chưa được đoàn tụ với gia đình, thân xác hình hài anh vẫn còn vất vưởng đâu đó trên ngọn đồi đau thương ấy, khô khốc với những ngọn gió Lào khắc nghiệt. Có lẽ anh chịu khá nhiều thiệt thòi do anh không được một vòng hoa vinh danh, không được tổ chức một đám tang u buồn nhỏ với chiếc quan tài được phủ Quốc kỳ, công viên buồn chưa có chân dung anh, và nhứt là vẫn không được vinh thăng lên “**Cố Đại úy**” Lý Văn Quân; vì trong văn thư hành chánh chỉ ghi nhận: “**MẤT TÍCH TRẬN**”!

– Dạ vâng! Anh đã mất tích thực, mất tích đã gần 50 năm nay... không có thông tin nào nữa về anh, thực vô vị và nhàm chán tưởng như đã rơi vào quên lãng...

Nhân tiện đây, xin phép được thay mặt cho gia đình để gửi đến tất cả các bác, cô chú, anh chị em lời cảm tạ chơn thành nhất vì đã gửi lời chia buồn, chia sẻ tình cảm, cảm xúc... đến gia đình chúng tôi. Sau gần 50 năm, có lẽ nơi chín suối, tưởng như đã bị lãng quên, hôm nay giỗ anh, chắc anh vui lắm... phải không anh!?

Quyên Ly

*Nguồn: Internet eMail by **MĐ Anthony Huỳnh** chuyển*

*Đăng ngày Chúa Nhật, December 17, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*